

(φυλλάδα = δένδρον ἄκαρπον μὲ πικρὸν χυμὸν) Ἀπύρανθ.

Κ' ἐκεῖ πῆγε κ' ἐπόσωσε ἔς τὴν πόρταν ἀπολόξω

Κάρπ.

Ἰαπ-πέσ-σω ἴφρησε χρουσά, ἴαπ-πέξω χρουσιαλλένα

Κύπρ.

Πολλὰ πολλὰ νὰ μὴ μιλάς σὺ ποῦ ἴσαι ἀπολόξω,

ἴπο τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῶ ἴποδῶ νὰ μὴ σὲ διώξω

Κῶς. Συνών. ἀπαπεξωθεῖο. 2) Ἀπὸ στήθους, ἐκ στήθους Καππ. (Ἀραβάν.)

ἀπαπεξωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

ἴαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεξωθεῖο.

Ἀπαπέξω 1, ὁ ἰδ. : ἴσμ.

Ἀντὰ δκιαβῶ ἴαπ-πεξωθεῖον τῆς πόρτας τῆς και δῶ τῆν (ἀντὰ = ὄταν).

ἀπαπέσω ἐπίρρ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. ἀπαπέσ'

Πόντ. (Ἰοφ.) ἀποπέσω Καππ. (Συνασο.) Χίος ἀποπέσου

Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποπέσ' Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.

Χαλδ. κ. ἄ.) ἴαπ-πέσ-σω Κύπρ. ἴποπ-πέσ-σω Κύπρ.

ἴπιέσ' Καππ. (Συνασο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω.

1) Ἀπὸ μέσα, ἔσωθεν ἔνθ' ἄν. : Εἶντα σιέκεσαι ἴαπ-

πέσ-σω ἴπο τὴν πόρταν; Κύπρ. ἴετρωέν μας ἴαπ-πέσ-σω

μας ἴφουρκα τῶι ὁ καμὸς αὐτόθ. ἴαποπέσ' ἄσ' σὴν καρδία μ'

Χαλδ. Βάλλω ἀποπέσ' μαῦρα κὶ ἀπέξ' ἄσπρα αὐτόθ. ἴεξέβεν

ἀποπέσ'-ι-μ' τὸ δέρι' (ἔφυγε ἀπὸ τὸ σῶμα μου χρονία νόσος)

αὐτόθ. || Φρ. ἴαποπέσ' τερεῖ (ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος και διαρ-

κῶς νεύοντος ἢ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου) Κοτύωρ. Χαλδ.

|| Παροιμ. ἴαπέξ' τὸ μῆλον κόκκινον κὶ ἀποπέσ' σατεμένον

(ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς μὲν εὐρώστου, ἔσωθεν δὲ νοσηροῦ)

Χαλδ. ἴαπέξον πρόβατον κὶ ἀποπέσου λύκος (ἐπὶ τοῦ φαινο-

μενικῶς καλοκαγάθου, πράγματι δὲ κακοῦ τὴν ψυχὴν)

Κερασ. || ἴσμ.

Ἰνρομαχεῖ τον πάντα του ἴαπ-πέσ-σω ἴ ἀζούλα

(ἴνρομαχεῖ = φλέγει, ἀζούλα = ζήλεια) Κύπρ.

ἴαπ-πέξω ἴβάλαν τῆς φωνῆν, ἴαπ-πέσ-σω ἴπολοήθην

αὐτόθ.

Συνών. ἀπαπεσωθεῖο. 2) Πρὸς τὰ ἐνδότερα, μεσογειό-

τερον Χίος.

ἀπαπεσωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ.

ἀποπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεσωθεῖο.

Ἀπαπέσω 1, ὁ ἰδ.

*ἀπαπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπιθκέσ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαπέσω κ' ἔσω.

Ἀπὸ μέσα και ἔσωθεν : Δίωξον τὰ ζὰ ἀποπιθκέσ' ἄσ' σὸ

χωράφ'.

ἀπαπλώνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπλώνω.

1) Ἐκτείνων τὴν χεῖρα δίδω τι ἔνθ' ἄν. : Πάντα κἄτ'

ἀπαπλών' ἄτον Κερασ. || ἴσμ.

Χαλκοστάμν' ἐπέπαξεν, τὴ νύφην ἐπέπλωσεν

(χάλκινον σταμνίον ἴρπασε και ἔδωκε εἰς τὴν νύμφην)

αὐτόθ.

ἴεγὼ ψαλάφενα σταφύλ' κ' ἐσὸν ἀπαπλώνις με μῆλον

(ψαλάφενα=ἐζήτουν) Πόντ. 2) Περικαλύπτω, περιβάλλω

τι Πόντ. (Οἶν.) : Ἀπαπλώνω τὸ πάπλωμαν (περικαλύπτω αὐτὸ

δι' ὑφάσματος). Συνών. καπλαντίζω.

*ἀπαποκάτω ἐπίρρ. ἀπαποκάτ' Μακεδ. (ἴΑνασελ.)

ἀπαπ'κάτω Καππ. (Ἀραβάν.) ἀπαπ'κάτ' Μακεδ. (Βελβ.)

ἀπαποκά Πόντ. (ἴνέπ.) ἀπαφκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀποφκά

Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω.

Ἀπὸ κάτω, κάτωθεν ἔνθ' ἄν. : ἴελ' ἀποφκά Χαλδ.

|| Αἶνιγμ. ἴΑπαποκά μου παίρνω το κὶ ἀποκά σου βάλλω το

(τὸ κάθισμα) ἴνέπ.

*ἀπαποκάτω-κὶ ἄνω ἐπίρρ. ἐπεπουκακίαν' Πόντ.

(Ἰοφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαποκάτω κὶ ἄνω.

Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

ἀπαπούτσωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παπουτσωτός

<παπουτσώνω.

ἴΑνυπόδητος : ἴεχει τὰ παιδιά του ἀπαπούτσωτα. Συνών.

ἴευπόλυτος, ἀντίθ. παπουτσωμένος (ἰδ. παπουτσώνω).

ἀπαπώθω Κάρπ. ἀπαπ-πώθω Κάρπ. ἀποπ-πώθω

Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπώθω, δι' ὁ ἰδ.

ἀμπώθω.

ἴΩθῶ, ἀπώθω και μεταφ. παραγκωνίζω, περιφρονῶ

τινα : ἴσμ.

ἴΠέντε στρασιῶτες τὸν βαστοῦν | και δυὸ τὸν ἀποπ-πώθουν.

Συνών. ἀμπώθω Α 1, σκουρνιῶ, σπρώχνω.

ἀπαρα τά, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἴΑγνώστου ἐτύμου.

Λόγοι ἀσυνάρτητοι ἀνθρώπου παραλογιζομένου ἢ ὁμι-

λοῦντος εἰκὴ και ὡς ἔτυχε : Φρ. ἴΑπαρα πίπερα ἢ ἄπαρα

πίπερα, κουκκιά μαγειρεμένα. Πβ. ἄρρητος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δη-

μητρ. ἀπαράβατους ἴΗπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπερίβατος

Πελοπν. (Αἴγ.) ἴπερίβατος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβατός

<παραβάλλω. Πβ. και μεταγν. ἀπαράβλητος.

ἴΟ μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῆ, ἀπαράβλητος, ἀσύγ-

κριτος, ἄφθαστος ἔνθ' ἄν. : ἴΑπερίβατο γιαιτρικὸ Αἴγ. ἴΠερί-

βαρο γιαιτρικὸ γιὰ τὴ φάουσα Ζάκ. Τοῦ σ'τάρ' εἶν' ἀπαράβατον

Ζαγόρ. Συνών. ἀπαράμοιαστος.

ἀπαραβάρετος ἐπίθ. Χίος ἀπαραβάριτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβαρετός

<παραβαρένω.

ἴΟ μὴ ἐνοχλητικὸς εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις

ἔνθ' ἄν. : ἴΕμεινε ἔς τὸ σπίτι μου πέντε μέρες, μὰ δὲ μᾶς

ἐπαραβάρεσε καθόλου, εἶναι ἀπαραβάρετος ἄθρωπος Χίος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράβατος.

ἴΕκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τις νὰ παραβῆ, ὁ μὴ

δυνάμενος νὰ παραβῆ ἢ ὁ μὴ παραβαινόμενος : Νόμος

ἀπαράβατος. ἴΑπαράβατη συμφωνία.

ἀπαράβγατος ἐπίθ. ἀπαρέβγατος Πόντ. (Τραπ.

Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαράβγατος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβγατός

<παραβγάλλω, παρ' ὁ και παρεβγάλλω.

ἴΕκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν προέπεμψαν ἀναχωροῦντα,

ὁ μὴ προπεμφθεῖς, ὁ μὴ κατευοδωθεῖς ἔνθ' ἄν. : ἴΑπαρέ-

βγατον ἴεστειλαν ἄτον Τραπ. ἴΕδέβεν ἀπαρέβγατος (ἴεδέβεν

=ἀνεχώρησε) Χαλδ.

*ἀπαράβλεπος ἐπίθ. ἀπαρέλεπος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ρ. παραβλέπω, παρ' ὁ

και παρελέπω.

